

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 103
postní doba
2014

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Výročí posvěcení kostela
- Kronika
- Knižní okénko
- Pro děti
- Velikonoční pořad bohoslužeb

Bůh nedopustil, aby spása na nás spadla z výšky jako almužna toho, kdo s lidumilným postojem dává část ze svého přebytku. Kristova láska není taková! Když Ježíš sestupuje do vod Jordánu a nechává se od Jana Křtitele pokřtít, nedělá to proto, že by potřeboval pokání a obrácení, ale proto, aby se zařadil mezi lidi, kteří potřebují odpuštění, mezi nás hříšníky, aby na sebe vzal tíhu našich hříchů.

František
Poselství k době postní 2014

Moji milí,

opět se nacházíme na začátku velké postní doby. Čtyřicetidenní půst má samozřejmě svůj vzor v Ježíšově postu. Ten zase odkazuje na putování Izraele pouští. Toto putování bylo dobou očišťování srdce. Mělo sloužit ke katarzi, proměně Izraelitů, aby mohli vstoupit do zaslíbené země. Pán Ježíš se samozřejmě nepotřeboval očišťovat, ale biblické líčení jeho trojího pokušení nám připomíná, že také v této věci je s námi solidární. Půst dokonalého Ježíše, Syna Božího, tak dává všem „dokonalým křesťanům“ důvod k pokoře a postu.

Začátek postní doby je předznamenán jednou velkou ironií. V breviářovém čtení na Popeleční středu a v mešním čtení v pátek po Popeleční středě slyšíme, jak se Bůh ptá skrze proroka Izaiáše: „Je tohle půst, jaký se mně líbí, den, v němž se člověk umrtvuje? Sklonit hlavu jako rákos, ustlat si na žínici a prachu? Tohle nazveš postem, dnem milým Hospodinu? Či není půst, jaký si přeji, (spíš) toto: rozvázat nespravedlivá pouta, uvolnit uzly jha, utiskované propustit na svobodu, zlomit každé jařmo?“ (Iz. 58 kapitola). V pátek je toto čtení propojeno s evangeliím úryvkem, ve kterém se Pána Ježíše ptají, proč se jeho učedníci nepostí a on se jich zastane slovy, že hosté na svatbě se přece nemohou postit. (Mt 9, 14-15). Tato Ježíšova odpověď je reakcí na obviňovací otázku. V té chvíli se zastává těch, na které někdo ukazuje prstem. Zároveň dává žalobcům možnost se zamyslet nad tím, jestli náhodou nejsou věci trochu jinak, než jak jsou oni přesvědčeni.

Myslím si, že Izaiášovo rozvazování nespravedlivých pout spočívá právě v tomto. Nezatěžovat druhé svými soudy, řečmi, pomluvkami a nactiutrháním. Nezatěžovat vlastní srdce skepsí a beznadějí, která z takových soudů dopadá na toho, který je vynáší. Jde tedy o to odpustit druhým skutečné nebo domnělé křivdy. Rozvázat jejich pouta, propustit je. Ulevit druhým i sobě. Kdybychom nedokázali v této postní době nic jiného, než odpustit jednu křivdu, dokázali jsme hodně.

Kde na to brát sílu? Ježíšův půst a pokušení je nejen výrazem solidarity s námi slabými. Je to mnohem víc. Jakoby nás chránil vlastním tělem před zlobou pokušitele. Jde do boje místo nás, tak jako potom na konci na kříži. A proč? Protože nás miluje víc, než si myslíme. Víc, než za co stojíme. Zastává se nás proti druhým i proti nám samotným. Jestliže tedy Pán Ježíš miluje mého bratra, mou sestru, můžu ho já nemít rád? Jestliže miluje mne, můžu mu vzdorovat?

Kéž by tato postní doba byla prostá všech formálních praktik a bohatá na lásku. K tomu vám žehnám a spolu s vámi si to vyprošuji.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ **Velký jarní farní úklid před Květnou nedělí**

V pátek **11. dubna** od 14 hodin nebo v sobotu **12. dubna** od 8 do 11 hodin. Zváni jsou všichni, kdo chtějí přiložit ruku k dílu a přispět k čistotě a pořádku v našem kostele. Již předem děkujeme za pomoc.

■ **Farní jarní prodloužený víkend pro farníky i rodiny s dětmi**

Středa 4. – neděle 8. června v Jiřetíně pod Jedlovou v klášteře Kongregace Dcer Božské Lásky, uprostřed krásné přírody. Máme rezervovaný celý objekt, cca 45 míst v malých pokojíčkách s možností plné penze, polopenze nebo vlastním vařením v malé kuchyňce. Plánujeme výlety, duchovní program, vzájemné poznávání a sblížení se našich farníků, především mladých rodin, maminek a seniorů, a především odpočinek. Nebude chybět ani duchovní program zaměřený na přípravu na slavnost Seslání Ducha svatého. Doprava vlastní.

Zájemci se mohou zapisovat v sakristii.

■ Noc kostelů

V pátek **23. května** od 19 hodin i v našem kostele. Hledáme dobrovolníky, kteří by byli ochotni jakkoli pomoci – s organizací, s programem nebo jen s dobrým nápadem.

■ Adorace

Každý třetí pátek v měsíci se v naší farnosti po večerní mši sv. koná výstav Nejsvětější svátosti oltářní. Od září loňského roku je doprovázen hudbou se zpěvy z Taizé. A protože si myslím, že opravdu platí: kdo zpívá, dvakrát se modlí, chtěla bych vás touto cestou pozvat na tyto společné modlitby. Je taky hezké, že v předsíni kostela je krabička, do které můžete své napsané osobní prosby vhodit, a ty pak budou přečteny při adoraci.

„Opět vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich...“

(Mt 18, 19-20)

Za muzikanty Olga Nejedlá.

■ Iniciativa 17-11

V úterý **25. března** od 19 hod přivítáme v Divadle Miriam prof. Ctirada Pospíšila. Téma: *Dobrý papež Jan XXIII. svolává II. vatikánský koncil*. Čím byl pro církve sv. Jan XXIII.? Co přinesl církvi koncil, který svolal?

Ve středu **16. dubna** od 19 hod přivítáme Miloše Doležala, autora knihy o Josefu Toufarovi *Jako bychom dnes zemřít měli*, nejlepší knihy roku podle tradiční ankety Lidových novin a Katolického týdeníku. Autorské čtení o údělu mučedníka komunistického teroru jsme načasovali do pašijového týdne. Srdečně zveme!

Pavel Mareš

■ Skupina Kalokazhatia

mezi sebe přijme nové členy jakéhokoliv věku. Pokud máte chuť zpívat nebo hrát na nějaký hudební nástroj, rádi vás uvidíme. Doprovázíme hraním nedělní dětské mše svaté v 10.30 hodin, jednou za 14 dní. Ve stejné dny, kdy hrajeme na mši, zkusíme od 9.30 v klubovně. Pokud byste se k nám chtěli přidat, ozvěte se Ondrovi Hlaváčovi na e-mail ondrej@hlavacovi.net nebo přijďte na zkoušku.

■ Něco málo pro nás i pro druhé

Proposili mě přátelé z iniciativy „Společně pro Desítku“, abych dal vědět o jarním úklidu městských zákoutí v našem okolí. Úklid odpadků. Nejde o časově náročnou brigádu se závaznou přihláškou a povinnostmi, ale spíš o pobyt na čerstvém vzduchu spojený s drobnou prací. Koná se v sobotu 29. března odpoledne na různých místech v Praze 10. Rukavice, hrábě atd. i následný svoz shrabaného je zajištěn. Pan farář je zvědavý, zda se někdo přihlásí: rád bych mu tu malou škodolibost překazil :-).

Pavel Mareš

tel. 721 285 237

■ ■ VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA

Moji milí,

Letos si připomeneme a doufám, že pořádně oslavíme, 20 let trvání našeho kostela a 85 let od vzniku naší farnosti.

Dvacet let nebývá v existenci kostela dlouhá doba. Většinou známe kostely mnohem starší. Naše výročí má však velkou výhodu. Mnozí si totiž pamatujeme, jak to začalo a jak se věci vyvíjely. Tato naše osobní zkušenost nám umožňuje k našemu kostelu daleko víc přilnout. Pro mnohé z nás je to opravdu „náš kostel“.

Výročí našeho kostela je zároveň připomínkou znovuzískané svobody. Vždyť to byl první kostel, který byl v Praze po listopadu 89 postaven. Základní kámen byl požeňán papežem Janem Pavlem II při jeho první návštěvě naší země. Mnozí ještě máme v živé paměti atmosféru té doby, která byla především radostná a optimistická. Uvědomujeme si, že můžeme být Pánu Bohu za mnoho věcí opravdu vděční.

Naše zastavení po dvaceti letech však nemůže být pouze vzpomínáním. Živelný entuziasmus přešel v pravidelný běžný každodenní provoz. Kostel nám už přijde jako samozřejmost. A tak je snad dvacetileté výročí dokončení a posvěcení našeho kostela příležitostí k tomu, abychom si každý sami pro sebe znovu zformulovali svá očekávání, svou představu budoucnosti. Kostel je jakýmsi viditelným majákem Boží přítomnosti v tomto našem světě. Naše očekávání budou tedy vždycky mít co dělat s touto Boží přítomností v našem životě. Zároveň bychom neměli zapomínat, že jsme to především my, živé údy těla Kristova, z kterých je tvořen živý Boží chrám.

Náš kostel existuje díky velkorysosti mnoha dobrodinců. Každý měsíc je za ně za všechny sloužena jedna nedělní mše svatá. Čtyřikrát ročně je zvlášť sloužena mše svatá za paní Magdalenu Škrábkovou a její rod. Paní Škrábková věnovala pro stavbu kostela a fary pozemky o celkové výměře 3648,5 m². Dále pak sloužím každou neděli jednu mši svatou za farnost, tedy za vás všechny.

Spolu s pastorační radou jsme přemýšleli, jak naše oslavy celkově pojmut. Základ je samozřejmě jasný – slavnostní mše svatá, kterou přislíbil pan kardinál Miloslav Vlk.

Oslava se uskuteční v sobotu 21. června. Mše svatá bude v 11 hodin a bude to ten den jediná mše svatá (odpadne ranní i večerní). Jsou na ni pozváni všichni kněží, kteří v naší farnosti působili nebo z ní vzešli, v čele s Otcem Marianem a mnoho dalších hostů, včetně přátel z Lappersdorfu. Nezapomněli jsme na ty, kteří na stavbu kostela přispěli. Po mši svaté bude možnost si popovídat a občerstvit se při agapé. Na odpoledne je plánováno divadlo a zábava pro děti a na večer potom koncert. Podrobnosti budou ještě upřesněny. Také se chystá vydání knihy o naší farnosti s mnoha fotografiemi a zajímavými materiály, kterou připravuje pan Milan Moc.

Kromě této vnější stránky oslav je ale důležité, aby pro nás toto výročí bylo alespoň trochu příležitostí a impulsem k duchovní obnově. Po mši svaté se modlíme novou děkovnou modlitbu za farnost. Jednotlivá společenství živého růžence pamatují na úmysly farnosti ve své modlitbě: Žlutá růže se modlí za naše rodiny, za otce, maminky, děti a jejich vzájemné vztahy. Modrá růže se modlí za nemocné, staré, osamělé, za nalezení pokoje a

naděje. Červená růže se modlí za děti a mládež, abychom jim dávali dobrý příklad a svobodu na jejich cestě. Zelená růže se modlí za naše katechumeny a ty, kteří vztah k Bohu hledají, aby přijali milost víry. Na naši farnost pamatujeme také při adoracích o třetích pátcích.

Milí bratři a sestry, chci vás všechny pozvat, abyste také své osobní modlitby a oběti dávali Pánu Bohu za naši farnost, za všechny farníky a za to, aby skrze nás Bůh mohl v tomto našem koutku světa působit a dávat život a svou milost lidem v našem okolí.

S díky v modlitbě,

Váš Otec Karel

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ TADEÁŠ

Je tomu více jak rok, co jsme zjistili, že naše tři dcery budou mít dalšího sourozence. V rámci obvyklých těhotenských vyšetření jsem ve druhém trimestru šla na vyšetření chromozomálních vad – tzv. triple test. Nechtělo se mi opět několikrát vysvětlovat paní doktorce jako u předchozí dcery, že vyšetření nechci, podepisovat odmítnutí vyšetření a mít červené značky „odmítá“ v průkazce. Následující den po odběru krve mi zazvonil mobil a ozvala se sestřička z genetické ambulance Thomayerovy nemocnice, abych se k nim hned druhý den dostavila. To bylo nečekané překvapení. Vypravili jsme se tam raději spolu s manželem. Paní doktorka nám oznámila, že vyšetření je bohužel pozitivní. Riziko Downova syndromu 1/50. To byla smutná zpráva. Nabídli nám odběr plodové vody, a pokud by se Downův syndrom potvrdil, bylo by možné umělé přerušení těhotenství hrazené zdravotní pojišťovnou.

Byli jsme rozhodnuti naše dítě přijmout od Pána Boha v každém případě, proto jsme další vyšetření, které by pravděpodobnost genetické poruchy potvrdilo nebo vyvrátilo, odmítli a podepsali jsme „informovaný nesouhlas“. Nastalo období nejistoty a obav, které mě velmi tížilo. Vícero našich přátel se za nás modlilo. My jsme naše dítě svěřili Panně Marii při pouti na Svatou Horu.

Náš příběh měl šťastný konec – 13. srpna 2013 se nám narodil krásný a zdravý chlapeček, dali jsme mu jméno Tadeáš.

Chtěla bych se o naši zkušenost podělit zejména s těmi maminkami, které by se mohly ocitnout v podobné situaci. Neztraťte odvahu, svěřte své obavy Matce Boží a poproste o modlitbu přítele. A především se rozhodněte přijmout své dítě jako dar Boží, ať bude zdravé nebo nemocné.

Martina Šimůnková

■ ■ 105. NAROZENINY PANA ŽEMLIČKY

Na Štědrý den oslavil významné životní jubileum náš strašnický farník pan JUDr. Zdeněk Žemlička. Před pěti lety 24. prosince slavil sto let, o letošních vánocích již sto páté narozeniny. V předvečer narozenin jsme mu jeli s otcem Vladimírem gratulovat do Řep, do Domu svatého Karla Boromejského, kde o něho pečují sestřičky boromejky. Nevěřili jsme vlastním očím. Pan doktor je v mnohem lepší kondici, než před pěti lety, kdy byl čerstvě po operaci zlomeného krčku. Vřele nás přivítal a živě s námi o všem možném diskutoval. Má stále přehled o aktuálním dění ve světě, pamatuje si, co kdy a jak bylo. Rozhovor často přerušoval telefon - gratulanti. Pan doktor hned věděl, o koho se jedná, a s dotyčným se živě bavil. Telefonování na mobil totiž není pro něho žádný problém.

S námi vzpomínal na dětství, jak jel s rodiči pozdravit prezidenta Masaryka do Tábora a jak v osmi letech recitoval báseň k narozeninám císaře Františka Josefa. Po chvíli se hovor stočil na Strašnice, na dobu před čtyřmi lety, kdy jej ještě jeho syn vozil na mši svatou a na setkání seniorů. Povídali bychom jistě ještě dlouho, ale byl čas se rozloučit. Všem farníkům tímto od milého pana doktora Žemličky vyřizujeme mnoho pozdravů a přání Božího požehnání, zdraví a sil do života.

L.

■ ■ SILVESTROVSKÁ

I když je jaro přede dveřmi, nemohu nezpomenout na poslední den loňského roku, kdy jsme při mši svaté poděkovali za uplynulý občanský rok 2013 a následně se s ním „bujare“ rozloučili ve farní klubovně.

Silvestrovské posezení farníků, které zahájil otec Karel společným přípitkem, se uskutečnilo již po druhé, a věřím, jak jsme si slíbili, že ne naposled. Stoly přetékal samými báječnými dobrotami, o které se zasloužily sestry i bratři naší farní rodiny. O výborné vínečko a pivečko, které přispělo k dobré náladě, se postarala Lída, která také všechno organizovala.

O skvělou náladu se však nejvíc zasloužil pan Kykal, který na přání účastníků neúnavně hrál skladby různých hudebních žánrů, a střídal jednu písničku za druhou, jak se zpívá “z Moravy, Slovenska, Čech”. Samozřejmě, že jsme ho nenechali bez zpěvného, i když ne zcela profesionálního doprovodu. Za dobré nálady jsme se rozešli krátce před půlnocí, abychom stihli dopravní spoje a dostali se bez úhony do svých domovů.

Myslím, že to byl báječný nápad, uspořádat silvestrovské posezení na faře, kde jsme se nejen báječně pobavili, ale vzájemně si popovídali a blíže se poznali. Jinak bychom my, dříve narození, strávili večer při nudné zábavě u televizních obrazovek a v duchu nadávali na ne příliš vtipné pořady.

Škoda jen, že se těchto společných akcí, kde se můžeme lépe poznat a vzájemně se podpořit, zúčastňuje jen malá část našich farníků.

MB

■ ■ NAROZENINY P. KOLÁŘE

Vážení farníci, možná tomu nebudete věřit, ale náš společný známý všemi oblíbený Mons. Bohumil Kolář se 7. 1. dožil 90. let. Oslava byla oznámena na veřejných webových stránkách, tak jsme se s manželem 11. 1. vypravili do Vínore do Centra Mariapoli. Celá sláva začínala ve 14.30 mší svatou. Kaple byla nacpaná k prasknutí. Na pódiu k tomu všemu zpívala úžasná kapela mladých zpěváků a muzikantů KaPři pod taktovkou Jitky Rozsypalové. Během mše svaté jsem se pokoušela spočítat koncelebrující duchovní u oltáře, nakonec jsem se dostala k číslu dvacet, což je, myslím, úctyhodný počet. Mezi čestné hosty a gratulanty patřil pan kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup Jan Graubner, biskup František Radkovský a drážďanský biskup Joachim Reinelt, dlouholetý přítel našeho oslavence. Gratulovat přijeli i přátelé ze Slovenska a byl nám představen bratr P. Koláře Miloslav, který své devadesátiny oslavil už před třemi lety.

V kapli byla nádherná a radostná atmosféra, protože oslavenec P. Bohumil Kolář je nádherný a radostný člověk. Láska k lidem, k životu i k Bohu z něj tryská a velmi nakažlivě se šíří do jeho okolí.

Po mši svaté byly všem přítomným rozdány číše se šampaňským na přípitek a pak se zpívalo, cinkalo, přijíelo a bylo velmi veselo. Po přípitku „celebrity“ pronášely slavnostní projevy prokládané vzpomínkami na společné zážitky s otcem Kolářem neboli bratrem Bohouškem. Připojili se i zahraniční hosté se svými zdravicemi a historkami.

Nakonec P. Jiří Barhoň, farář – spisovatel, přečetl povídku, kterou napsal na počest oslavence, a to už nám všem tekly slzy smíchu.

Poté nastal čas na individuální gratulace. Všichni, kdo přijeli, chtěli samozřejmě popřát tomuto úžasnému člověku, příteli, učiteli a knězi osobně.

Byli jsme pozváni na malé občerstvení v podobě kávy, malinkatých zákusků, vynikajících jednohubek a úžasného vína dle vlastního výběru z velmi široké nabídky nejrůznějších značek. Byla to příležitost potkat se se známými, pozdravit se a popovídat si s nimi. A mezitím se před oslavencem tvořila nekonečná fronta gratulantů. S nachystaným dárečkem jsme ji také vystáli a byli jsme Bohouškem velmi přívětivě přivítáni. Děkoval nám za účast a vyptával se nás jako by tam byl on kvůli nám a nikoli naopak, jako bychom byli jediní a ne jedni z mnoha v neutuchající frontě.

P. Bohumil Kolář je člověk a kněz, který se nikdy nezpronevěřil svému poslání. Byl vězněn, pracoval jako dělník, byl pod kontrolou STB, ale vždy kolem sebe šířil, šíří a dá-li Bůh, bude ještě dlouho šířit atmosféru laskavosti, radostnosti, lásky a neochvějné víry v Boha.

Za to mu děkuje zřejmě každý člověk, který ho v životě potkal. Myslím, že i ti bachaři z Valdic.

Milena a Vladimír Krulovi

■ ■ POUŤ DO FILIPOVA – SVĚDCTVÍ

Pražští poutníci již poněkolkáté pořádali pouť do Filipova. Taktéž i letos. Kromě pražských poutníků téměř ze třičtvrtin pražských farností přijíždějí i poutníci z Čech, Moravy, Slovenska, Polska a Německa. Pouť dostala název „Malé Lurdy“, protože 13. ledna 1866 ve 4 hod. ráno na smrt nemocné třicetileté Magdaleně Kadeové při modlitbě sv. Bernarda, „Pamatuj lásky plná Panno Maria...“, se zjevila Panna Maria a oznámila jí, že bude uzdravena. V 6 hod. ráno byla zdravá. Od té doby se každoročně koná vzpomínková slavná mše sv. ve 4.00 hod. ráno.

Vloni jely na pouť dva plné autobusy poutníků. Letos jsme chtěli úspěch zopakovat. Potíž nastala v tom, že tentokrát pondělí byl pracovní den a střední generace poutníků musela jít do zaměstnání. Takže 10 dní před odjezdem bylo přihlášeno jen 17 poutníků. 6. ledna, 6 dní před odjezdem stoupl počet přihlášených na 42. Co s druhým autobusem? Odvolat či neodvolat a čekat na vyslyšení modliteb a proseb, aby se přihlásili další poutníci? Výsledek. Odjelo 76 poutníků dvěma autobusy a finanční náklady byly uhrazeny.

Závěr: vroucná modlitba k Matce Boží bývá vždy vyslyšena.

Chci také poděkovat P. Karlu Kočímu, paní Aleně Šmídové, paní Lídě Burianové a paní Marii Peškové. Bez jejich pomoci při organizování poutního zájezdu by se pouť nemohla uskutečnit v takovém rozsahu.

Vlastislav Sixta

■ ■ Z FARNÍ KAVÁRNY

Ten poslední lednový pátek telefonoval náš desetiletý vnuk Šimon „Babičko co děláš a jak se máte? Přijedeme se na vás v neděli podívat.“ Dcera ještě dodává otázku, zda se to hodí. Už se nám po nich stýskalo, tak jsem měla radost. Jenže – ALE – nevěděla jsem honem jak odpovědět, protože... asi to nepůjde. Smutně tedy sděluji telefonujícím, že v neděli dopoledne, už v 7 hodin jsme se zapsali na službu ve farní kavárně a nechceme to změnit.

Stakovou reakcí na opačně straně telefonu jsem však nepočítala – a babičko můžeme vám také pomoci? Uděláme s mámou koláč a pomazánku a budeme uklízet nádobí.

To nedělní ráno kluci – Šimi má ještě mladšího brácha Jošta – nemohli dospát. Přijeli ráno a odvezli nás a dobroty do kostela. Po první mši už byla připravena pro farníky horká káva, čaj i kakao a na stolech i něco k zakousnutí. Dokonce i kulaté jubileum jedné farnice se oslavovalo.

Pak jsme s manželem odešli na devátou a nechali službu na mladých. Práce měli dost, protože stále přicházeli starší, mladší i děti a bylo rušno. Před dětskou mší to bylo zase na nás, kluci odešli s mámou za dětmi nacvičovat „zpívání“ a pak na mši.

Ze všeho byli nadšení, moc se jim to dopoledne líbilo a těší se, až se na Barrandově postaví nový kostel, že tam bude také tak pěkně, veselo a živo.

A jestli bude na archu k přihlášení vhodné volné místo, zase se napíšeme a možná zase pomohou další vnoučata.

Zinburgovi

■ ■ MATEŘSKÉ CENTRUM

Každou druhou středu v měsíci chodí do mateřského centra na faře otec Vladimír Kalík s připravenou promluvou nad různými tématy z katechismu. Ve středu 12. 2. 2014 byl ovšem nemocný, a tak za námi a našimi dětmi dorazil otec Karel Kočí. Lída se malých ratolestí s radostí ujala, abychom my, maminky, měly možnost se v klidu soustředit. Děti mají Lídu velmi rády, jen malý Vítek tentokrát preferoval sedět na klíně otci Karlovi :). Aby ne, když po učebně lítaly samé holčičky a otec byl jediný mužský široko daleko.

Probírali jsme zejména téma prvního svatého přijímání a svátosti smíření. Některým maminkám, které do mateřského centra pravidelně dochází, děti dorostly do věku, kdy by mohly eucharistii začít přijímat. Hovořili jsme o osobních zkušenostech s vlastním prvním svatým přijímáním a první zpovědi, o tom, jak vhodně motivovat své děti, aby samy měly chuť tělo Páně přijímat nebo jak je připravovat ke zpovědi, aby je nezatěžovaly zbytečné obavy z této svátosti. Jak jsme si totiž nejen v mateřském centru vzájemně přiznali, často jsme pociťovali strach, jít k svátosti smíření poprvé. A někdy tento strach dokonce potlačil radost z prvního svatého přijímání a spolu s ostychem přetrvává i do dospělosti.

Pro mne osobně bylo setkání s otcem Karlem velkým povzbuzením. Sama si uvědomuji, že mi chybí dostatečné vzdělání v oblasti víry, nedokážu přiměřeně reagovat na všetečné dětské otázky nebo naopak na jejich lhostejnost, a společné posezení nad katechismem je proto nesmírně obohacující. Jsem za tuto příležitost v naší farnosti velmi

vděčná, a proto si i já osobně dovoluji srdečně pozvat další, zvláště nové maminky a jejich děti na mateřské centrum: každé pondělí nebo středu dopoledne. Přijďte si jen tak popovídat, odpočinout si, zatímco děti si krásně vyhrají, nebo se možná i dozvědět odpovědi na otázky z duchovního života. Kde jinde se dá totiž hovořit např. o tom, že nás zaujalo poslední evangelium nebo kázání? Často podobných příležitostí tolik nebývá ani v rodině.

Veronika Bešťáková

■ ■ KARNEVAL

Jako každý rok jsme se i letos sešli s rodinami a především malými dětmi na tradičním farním karnevalu v ZŠ Brigádníků. Tentokrát si pro nás úkoly připravili Včelí medvídci Čmelda a Brumda. Po probuzení ze zimního spánku jsme s nimi letěli za babičkou, učili jsme létat malého Bzundíka, navštívili s včeličkou úl, pořídili nové botky pro pana Kvapíka, zachránili jsme med před Pučmeloudem, vysvobodili se z pavučiny a nakonec jsme postavili čmelákům nový domeček. Po splnění všech úkolů na děti čekala sladká odměna a na závěr výborný medový dort. Novinkou letos byla místo soutěže o nejlepší masku promenáda masek po květinovém koberci. Promenáda se všem moc líbila, masky se představily a „vyhrály“ všechny. Viděli jsme princezny, víly, zvířátka, indiány, televizi a další. Také jsme tancovali, povídali si a užili si společně pěkné odpoledne. Děkujeme všem, kteří ke karnevalu jakýmkoliv způsobem přispěli. Těšíme se zase za rok.

Šimůnkovi

■ ■ ROKYTNICE 2014

Jsou tu zase jarní prázdniny a jedeme do Rokytnice. Počasí vypadá jako dubnové...

Po příjezdu, bezproblémovém ubytování a čekání na některé později přibývší, kteří se často v celých rodinách vypravili z Prahy vlastním autem, jsme se vypravili na kratší výlet, zakončený mší sv. v rokytnickém, pořádně vymrzlém kostele. Po příchodu na faru a večeři následovala rozřazovací hra. Tématem letošního zimního tábora byla Ježíšova podobenství. Při první dušestravě jsme se dozvěděli něco o podobenstvích obecně a konkrétně také o podobenství o rozséváči.

V neděli jsme po surovém budíčku a snídaní šli lyžovat. Tedy, ne že by byly sněhu závěje, ale na malé sjezdovce za farou se dosud držel umělý sníh; tato sjezdovka se stala naším hlavním útočištěm

v následujících dnech. Odpoledne jsme přebírali zrní a podnikli výlet, během kterého jsme se snažili zasít zrno na úrodnou půdu a také ochránit klíčící rostlinku. Po návratu na faru už nás čekala večeře, sebeobrana s Honzou a dušestrava, při níž se probíralo podobenství o milosrdném samaritánovi, a na závěr dne velká večerní očista.

V pondělí dostala skupina nejstarších táborníků nabídku vypravit se na Lysou Horu, kde sice byla uzavřena velká část sjezdovek, ale přece jen bylo možné lyžovat na sjezdovkách delších, než jsou ty „naše“ nad farou. Zbytek skupiny se odebral na sjezdovku Pařez, bohužel byla velmi přeplněná a nepřehledná, proto jsme se vrátili zpět na malou sjezdovku poblíže fary, kde jsme lyžovali a závodili až do oběda. Po poledním odpočinku následovala hra

o milosrdném samaritánovi v tělocvičně rokytnické základní školy, vybíjená a večere, konzumovaná již v jídelně fary. V závěru dne se opět konala dušestrava, tentokrát vysvětlující a ozřejmující podobenství o marnotratném synovi.

V úterý dopoledne si starší vyjeli zalyžovat na sjezdovky Modrá Hvězda a Bahýnka, zatímco mladší opět lyžovali nad farou a vyzkoušeli improvizovaný biatlon, sestávající ze střelby prakem na krabice od sušenek a následného obíhání zaparkované rolby. Odpoledne nás zabavila hra o marnotratném synovi, který utrácel peníze za různé dobroty, technické vymoženosti atd. Potom jsme si (kdo mohl a chtěl) šli půjčit snowboardy, protože večer bylo večerní lyžování. Po dušestravě o hřivnách se konala večere a nakonec na již zmíněné večerní lyžování/snowboardování.

Ve středu jsme měli ještě vypůjčené snowboardy a tak jsme na ně vyrazili. Mladší lyžaři vyrazili pro změnu na Modrou Hvězdu. Odpoledne jsme se pokoušeli rozmnožit svěřené hřivny. Po večeři jsme opět vyrazili do tělocvičny, zahrát si vybíjenou a přehazovanou, následovala

dušestrava, kde se zmínilo podobenství o 10 družičkách.

Ve čtvrtek jsme šli na výlet na Janovu skálu. Počasí nám přálo. Výlet jsme zakončili hrou, při které jsme shromažďovali olej do lamp. Večer jsme připravili svatební hostinu a všichni jsme si na ní pak pochutnali. Před spaním nás čekalo poslední podobenství – o nemilosrdném služebníkovi.

V pátek jsme naposledy vyrazili na lyže – starší na Lysou horu, mladší nad faru, ti zvládli druhý slalom. Po poledním klidu jsme v praxi vyzkoušeli odpouštění dluhů, celotýdenní snažení ukončilo večerní Riskuj. Vyhlášení výsledků v úklidu, sportovních soutěžích a hlavně v celotáborové hře následovalo po krátké přestávce. S břichem plným sladkých odměn jsme se uložili docela pozdě.

Sobotní ráno nás jako vždy neminul úklid, balení a nakládání věcí do autobusu. Po poledni už nás vítali rodiče před kostelem.

Těšíme se zase za rok na viděnou a díky všem.

M.V.E.S.

„Život člověka je ustavičným dialog se Stvořitelem, dialog, který vede k pravdě. A pravda, nezávisle na tom, zda to uznáme nebo ne, je taková, že jsme pouze stvořeními, jejichž kapitálem je bezmocnost, a hříšníky, jejichž jediným bohatstvím je duchovní bída. Bůh chce, abychom tuto pravdu uznali a svou bezmocností vyšli vstříc Jeho všemohoucnosti... Máme jiné východisko? Vždyť v nás samotných není žádná opora. Můžeme se chytit jen Stvořitelovy ruky, Jeho všemohoucnosti a nekonečné lásky, aby se uskutečnily ony neobyčejné zasnuby lidského „nic“ s Božím „Všechno“, které se chce člověku vydat beze zbytku, přeměnit ho a naplnit štěstím samotného Boha.

Biela, S.: Bůh sám stačí, Paulínky, 2005

„Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je nebeské království.“

To bylo moje první setkání s Písmem. Byla hodina matematiky na gymnáziu. Jeden z mých, nepochybně velmi inteligentních, spolužáků zrovna neměl svůj den, nebo jen náladu řešit nezáživné matematické rovnice. Naopak profesor byl ve svém živlu. Matematika byla jeho život. Nevinný (a zároveň dvojsmyslný) vtípek na účet studenta mohl hodinu jen okořenit.

Mě však ta věta nešla ani po vyučování z hlavy. Zarezonovala v mé duši velmi mohutně. Nezdálo se mi, že by „chudí duchem“, znamenalo pouze „hloupi“, jak to profesor v tu chvíli zcela jistě myslel...

Nebeské království...

Něco jako ráj, že? A patří právě těm, kteří jsou chudí duchem. Co to asi znamená. Ta věta mi nešla z hlavy. Mohla být odpovědí na hádanku, jejíž rozluštění mi již dlouho leželo na srdci.

Měla jsem věřící spolužačku. Jediná osoba z celé třídy (a možná i z celé školy) a seděla v lavici zrovna vedle mne. To pro mne mělo velký význam. Měla jsem pocit, že Bůh, kterého jsem neznala, a přeci se k němu každý večer před usnutím obracela, se mi chtěl přiblížit. Nosila jsem v srdci velkou touhu Ho poznat, porozumět Mu, rozkrýt Jeho tajemný svět, který mne lákal navzdory tomu, že jsem o něm vůbec nic nevěděla. Krom toho, že do něj chci také patřit.

„Ó, náš milý Bože, povstali jsme z lože a pěkně Tě prosíme, dej, ať se Tě bojíme, bojíme a posloucháme a přitom se rádi máme.“ To bylo moje telefonní číslo do nebe. Navzdory vší logice jsem se tuto ranní modlitbu z Karafiátových Broučků modlila každý večer (neboť verše Podvečer tvá čeládka, co k slepici kuřátka... se mi těžko pamatovala). A já jsem velmi, velmi potřebovala „naladit signál“, „otevřít bránu“, použít nějaký „vstupní kód“, a žádnou jinou modlitbu jsem tehdy neznala.

Jako dnes si pamatuji, jak mé srdce „hořelo“ touhou dostat se jednou do nebe. Nebe. To znělo tak útěšně. Chtěla jsem mít tu jistotu, že i pro mne je v nebi místo. Brzy mi však má kamarádka přibouchla nebeskou bránu před nosem: „Do nebe se dostanou jen ti pokřtění. Ti nepokřtění ne.“ Bylo mi asi dvanáct. Jediné, co jsem tušila, bylo, že křest má

něco společného s kostelem, do kterého se každou neděli chodí, když je člověk věřící. Šance, že bych se k těmto lidem někdy mohla přidat, se mi v té době zdála naprosto mizivá. Měla jsem pocit, že jsem se narodila do kasty, které nebe prostě nepřísluší. Zeď, která mne obklopovala, byla zdánlivě nepřekonatelná.

Pro Boha však neexistuje hranice, kterou by nemohl překročit, pokud mu ji sami nepostavíme svým odmítáním.

*„Kristus coby první se stal poslední z posledních, a tak ukázal, jaký má být náš vztah ke všemu, co nabízí duch tohoto světa, a rovněž k vazbě na vlastní „dokonalost“. Vzal na sebe nepatřičnost a hříšnost našich závislostí. Očekává však, že půjdeme v Jeho stopách, abychom plně využili Jeho obět, kterou za nás přinesl. Počítá s tím, že proto, abychom Ho následovali, souhlasíme se ztrátou všeho a všech. I pyšného mínění, že jsme dobří. Tento běh pro poslední místo na zemi nás má v posledku učinit lidmi, kteří vědomě a dobrovolně přijmou **postoj chudých v duchu, kteří uznají, že jsou nic a budou čekat všechno od Boha.** Pouze takový člověk se bude snažit chtít jen jediné: aby nežil on, ale Kristus v něm.“*

Kniha **Bůh sám stačí (A408)** polského vědce – fyzika a zároveň absolventa Varšavské teologické fakulty Slawomira Biely, již jsem objevila ve farní knihovně, mi způsobila „brnění ducha“ ještě dřív, než jsem ji stačila otevřít. Sám název napovídal, že nebude pojednávat o ničem jiném než o tom, kterak (o)pouštět všechno a všechny, kterak vyprazdňovat své dlaně a svá srdce od všeho, co si člověk sám nabral, aby bylo více místa pro Boha, aby Bůh sám mohl naše srdce a dlaně (na)plnit. Měla jsem pocit, že jde o tu poslední knihu, kterou bych zrovna chtěla číst, a zároveň o tu první, kterou bych přečíst měla! Mé zhýčkané já bylo samozřejmě „proti“, neboť tušilo potíže a „zásahy“ do pohodlného života „zvykové“ víry, mé poctivé já stále toužící po tom být blíž a blíž Pravdě vědělo, že jinudy než přes tuto knihu cesta nevede.

Blahoslavenství, včetně toho o chudých v duchu, jsem od dob gymnázia slyšela ještě mnohokrát. Díky této knize jsem si rozpomněla na své první setkání s Písmem a zároveň měla pocit, že se mi rýsuje odpověď na již dávnou otázku chudých v duchu a jejich nebeského království.

„Chudý v duchu je člověk, jenž nemá žádné opory kromě Boha. Chudý nemá nic a ničím nedisponuje. Není vlastník dokonalostí ani předností. Stávat se chudým v duchu je cesta neustálého otevírání se milosti, poddajnosti Božího působení v každé chvíli a pokorného uznávání, že veškeré dobro, které z toho pochází, v nás a skrze nás koná sám Bůh.“

*Na cestě duchovní chudoby se můžeš stávat opravdovým křesťanem, dobrým mužem, milující ženou, pouze tehdy, když souhlasíš, že nikdy nebudeš pánem ctností k tomu určených. Ba co víc, musíš přitakat také zkušenostem, které tě budou ujišťovat, že sám od sebe nejsi schopen vůbec ničeho. Teprve potom, **v hloubi pocitu vlastní bezmoci, se v tobě bude rodit jistota, že pokaždé, když se odevzdáš Ježíšovi, a dovolíš mu bez zábran, aby tě vedl, bude On sám v tobě a skrze tebe starostlivým otcem, věrnou manželkou, dobrým křesťanem. Tato schopnost se však nikdy nestane tvým majetkem, o který by ses mohl opřít.“***

Navzdory tomu, že kniha je průvodcem na cestě k dobrovolnému a úplnému ožebračení samotným Bohem a ještě k tomu pro naše dobro, může být její čtení zahanbující a osvobozující zároveň. V duchu hesla „chytrému napověz, hloupého kopni“ se při čtení budete cítit zahanbeně a bolestivě nakopnutí do citlivých míst svého ega či

oblastí, kde přebývají falešná skromnost a pokora, či mylné představy o tom, že člověk přeci má nárok na trochu toho úspěchu či uznání... nebo nakopne k touze začít se nechávat pozvolna ožebračovat a obohacovat právě tak, jak to s námi zamýšlí Bůh, především odnímáním falešných opor a iluzí, kterých, jak se při čtení knihy ukazuje, jsou naše životy plné.

„Pokud chceme třeba jen trochu praktikovat ctnost pokory, musíme s rozhodností bojovat s nároky na lidi a s očekáváním jejich vděčnosti nebo vzájemnosti. Nemáme počítat s tím, že nás někdo blízký zahrne péčí a bude se námi zabývat, když to budeme potřebovat. Jedině Bůh se námi bude určitě zabývat... udělá to však dokonale ze svého hlediska, tedy z hlediska lásky. Milující nebeský Otec nám vždy dá to, co je pro nás nejlepší, dokonce i tehdy, bude-li to utrpení nebo dokonce smrt.“

*„Pokud se rozhodneš následovat Ježíše, znamená to dát souhlas ke ztrátě věcí, které jsou pro Tebe oporou, **abys namísto nich získal oporu v Pánu**. On nechce, abys vše ztratil v jednom okamžiku a to již dnes. Chce pouze, abys souhlasil s neustálým ztrácením, které může trvat léta, až do smrti.“*

Poslední dvě myšlenky tváříci se poněkud zasmušile mne paradoxně osvobodily. Navzdory jejich pochmurnému vyznění jsem se o ně s vámi chtěla podělit. Pokud nyní toužíte po vlídném slovu a povzbuzení, možná už tušíte, kdo je jejich jediným Dárcem, kdo jediný je naše pravá Opora, kam se uchýlit, abychom byli navzdory ztrátám v ještě větší míře obdarováni. Přejeme požehnanou dobu postní.

KaZy

Několik knižních tipů od redaktora Karmelitánského nakladatelství Pavla Mareše. Tyto knihy ale v naší knihovně zatím nenajdete.

■ Letem nad knižním světem

Je to už delší dobu, co se mnou mluvily naše milé dámy knihovnice, jestli bych pro *Vzkříšení* nenapsal něco o novinkách od karmelitánů. Nezdálo se mi úplně fér naše knížky jen propagovat. Zajímavější se mi zdá podělit se osobněji o důvody, proč některé z nich číst...

YOUCAT: Svátost smíření (92 stran, 99 Kč); **Aleš Opatrný: Jak potěšit zpovědníka** (82 stran, 99 Kč). Dvě kapesní knížky jako dělané pro postní dobu, kdy „se jeden přinutí“ a přijde do zpovědnice vylít srdce Pánu Ježíši. První je určená přednostně mladším, druhá je napsaná pro lidi, co chodí do práce. Obě o smíření s Bohem a lidmi mluví realisticky, ve stylu „radši vrabec opravdového smíření v hrsti než holub míjení a iluzí na střeše“. Špetka soli ze zákulisí. Poslední kapitolka Opatrného knížky se měla původně jmenovat „Jak poděsit zpovědníka aneb čemu se při zpovědi vyhnout“ ... Ať obě přispějí k našemu uzdravování z nemoci hříchu!

Matta el-Meskin, *Rady k modlitbě: Pohled křesťanského východu* (76 stran, 99 Kč). Kapesní knížka na věčné téma od koptského pravoslavného mnicha. Pro někoho – přesně tři důvody, proč knížku nečíst. Zmíním dva, proč naopak *Rady k modlitbě* číst. První vidím v citátu: „Člověk, který získal dar vidět své vlastní hříchy, ví, jak v druhém zahlédnout Boží obraz. A ví také, že tento obraz se může rozzářit víc než hřích, který člověka tupí.“ A druhý? Korektorka, která text četla, řekla: „Nic tak promodleného jsem za posledních pět let nečetla.“ No prosím.

Hildegard Aepliová, *Být single, ale jak? Naplněný život a nesplněná přání* (72 stran, 109 Kč). Čteme o nich na internetu, mluví se o nich jako o trendu, něčem moderním, ale často je cítit kritika. Singlové. I v církvi je hodně těch, kteří žijí sami a chtějí z různých důvodů, aby to tak už zůstalo. Knižka napsaná s ženskou citlivostí a jemností, na základě osobní zkušenosti a pokoušející se i o náměty, jak o svém stavu, dobrém a plnohodnotném životě, přemýšlet dál. A otázka: Nebyl nakonec singlem i Ježíš?

Louis de Wohl, *Longinovo kopí* (336 stran, 299 Kč). Román sahá do Kristovy doby, pojednává o Ukřižování a hlavní postavou je člověk, o němž toho tolik nevíme. Voják Longinus zabil kopím do Spasitelova boku a vytekla krev a voda. Louis de Wohl je věrný líčení evangelií a přitom umí dobře stupňovat napětí (jako stříhač v dobrém filmu). Longinus zajímá „duchovédce a duchotepce“ všeho druhu, podobně jako Grál, pracovní kariéra Maří Magdalény, otázka Ježíšových bratrů a jiné věci. De Wohl je katolík, takže obava, že bude scestně fantazírovat, není na místě.

Helmut Schlegel, *Duchovní koučink* (136 stran, 159 Kč). Zvláštní doba. Dříve se v podnicích řídilo, rozhodovalo a přihlíželo k připomínkám. Dnes se „koučuje“, „facilituje“, povolávají se „mediátoři“ a pracuje se na „grantech a projektech“. Asi je vše o něco složitější. Německý františkán vychází z jednoduchého předpokladu: Umění vést druhé začíná uměním vést uspořádaným způsobem svůj vlastní život. Jde mu o ctnosti a duchovní ukotvení člověka, jako je pozornost, vytrvalost, důvěra v Boha, obezřetnost, radost ze života, láska či uměřenost. Je to vhodná četba pro rodiče, faráře, politiky, učitele, řídicí kádry. Dobrý dárek pro manželku, členy farní rady nebo vašeho šéfa.

Milí čtenáři,

opět vás velmi prosíme, abyste se doma podívali, zda nemáte knihu vypůjčenou (před lety) ve farní knihovně. Stále nám jich spousta chybí. Většinu knih máme jen v jednom exempláři, nechceme o ně přijít. Nehledě k tomu, že, jak jistě víte, jsou knihy drahé. Jen velmi nerady bychom zveřejňovaly seznam „hříšníků“, proto se na vás s touto prosbou znovu obrácíme. Děkujeme za pochopení.

Také bychom rády mezi sebou přivítaly posilu pro půjčování knih v „mimořádných situacích“, např. v případě nemoci. Nešlo by tedy o pravidelné půjčování, jen o jakousi zálohu v nouzi. Ale samozřejmě, v případě zájmu nebudeme proti větší výpomoci naprosto nic namítat☺. Těšíme se na vaši návštěvu.

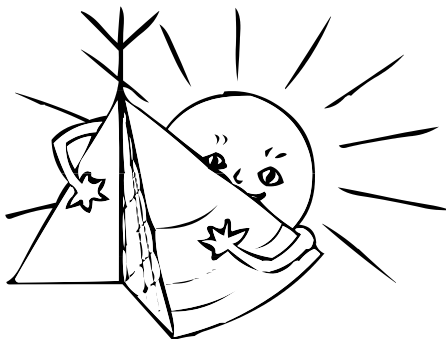
■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

v neděli 28. prosince vyhlásil papež František letošní rok Rokem rodiny. Víte, co to pro nás znamená?

Celý rok, to je spousta času, abychom si doma ve svých rodinách udělali trochu pořádek. Mnozí z vás namítnou, že uklízí každý týden, někdo i častěji. Je hezké, že máme čisto, nikde se neválí špinavé ponožky, papíry, maminka má umytá okna, tatínek nablýskal auto, abychom mohli někam na výlet. Ale jak se k sobě chováme?

Jak často rovnáme a leštíme naše vzájemné vztahy, jak si pomáháme a odpouštíme? Papež František nám připomíná tři kouzelná slovíčka, která mohou náš domov proměnit v radost a pokoj

PROSÍM – DĚKUJI – PROMIŇ

Začněme je používat hned teď, v postní době. Snažme se nejen doma, ale i mezi kamarády, ve škole, prostě všude, ať se na konci Roku rodin, o Vánocích u jesliček, co nejvíce podobáme Svaté Rodině, ve které žil Pán Ježíš.

Říká se, že rodina je základem farní rodiny. Do farní rodiny patří rodiny s dětmi, mladí a staří lidé, všichni, kteří chodí do našeho kostela a mají rádi Pána Boha. Také tady platí ona tři slovíčka, která pomáhají našim dobrým vztahům

PROSÍM – DĚKUJI – PROMIŇ

Naše farní rodina se připravuje na velkou slavnost. V červnu oslaví dvacáté výročí posvěcení kostela neboli posvěcení. Od popeleční středy se pravidelně modlíme. Děkujeme, za náš kostel, že nám Pán Bůh žehná a prosíme ho, aby nás všechny i nadále ochraňoval. Připojte se i vy ve svých rodinách.

Na slavnostní mši svatou se pro významné hosty tisknou pozvánky, plánuje se velký úklid, agapé, nacvičuje se hudba a zpěv, ministranti si už pomalu rozdělují úkoly pro službu u oltáře.

O pomoc prosím i vás, milé děti. Obrázek na téma *Náš kostel – naše rodina* jistě každý zvládne. Je na vás, jestli zvolíte libovolnou výtvarnou technikou malovat na formát A4 nebo A3 a nebo zkusíte nějaký trojrozměrný model. Vyhrávají všichni, kteří se zúčastní, uzávěrka je už v neděli 18. května. Všechno vystavíme, hlavně se nezapomeňte podepsat! Děkuji ☺

*Pane Ježíši, žehnej naší farnosti,
našim rodinám a posvěť nás.
Ať mezi námi stále svítí tvé světlo.
Ochraň nás před každým zlem,
posilni naši lásku a dej,
ať v síle modlitby společně neseme
každou radost i bolest.*

Amen.

*Svatá Maria, Královno rodin,
přimlouvej se za nás!
Svatý Josefe, Prostředníku lásky Boží,
přimlouvej se za nás!*

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Příprava na první svaté přijímání

Začne pro děti i jejich rodiče od Velikonoc, od pátku 25. dubna, a to každý pátek od 16 hodin na faře. První svaté přijímání bude v neděli 15. června při mši svaté v 10.30 hodin.

■ Pečení misijních koláčků

V sobotu 29. března od 10 hodin v učebně. Zveme všechny šikovné pekaře a pekařky, malé i velké. V neděli 30. března budou děti po všech mších svatých nabízet své upečené koláčky za dobrovolný příspěvek. Výtěžek pošleme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí – děti pomáhají dětem. Za názvem akce Děti pomáhají dětem, se skrývá aktivita našich dětí - opravdovým společným pečením koláčků na faře. Stojí to čas a nějaké úsilí. Ale přispějeme na dobrou věc – pomůžeme chudým dětem.

■ Křížová cesta s dětmi

V úterý 1. dubna od 17 hodin v kostele. Děti, připravte si doma nějaké zajímavé ztvárnění jednoho ze zastavení křížové cesty a přineste s sebou. Všechno jako každoročně vystavíme v kostele.

■ Postní sv. zpověď' dětí

V týdnu před Svatým týdnem. Úterý 8. a středa 9. dubna od 17 hodin, po náboženství nebo kdykoli podle rozpisu.

■ Pašijové hry na Zelený čtvrtek

17. dubna od 10 hodin ve farním sále. Tvořivá dílna se členy divadla Pánví pro všechny kluky a holky.

■ Křížová cesta na Petříně

Na Velký pátek 18. dubna dopoledne. S dětmi i našimi farníky se půjdeme pomodlit křížovou cestu na Petřín. Modlitbu povede pan Petr Šimůnek. Sraz v 10 hodin u kostela ve Strašnicích, nebo v 11 hodin u prvního zastavení Křížové cesty na Petříně. Děti, vezměte si s sebou dřívka, která získáte za plnění postních úkolů v neděli v kostele při mši svaté. Návrat ke kostelu kolem 13. hodiny. Nezapomeňte na teplé oblečení, případně pláštěnku! Na Petříně to často hodně fouká!

■ Jarní prodloužený víkend dětí

Od čtvrtka 8. do neděle 11. května na faře v okolí Prahy. Podrobnosti včas oznámíme.

■ Dětský den

V neděli 15. června odpoledne od 15 hodin na hřišti Gutovka. Dopoledne při mši svaté v 10.30 přistoupí řada dětí slavnostně k prvnímu svatému přijímání a odpoledne všichni společně oslavíme Den dětí už tradičně hrami a soutěžemi.

■ Pouť k Pražskému Jezulátku

V pondělí 23. června v 16 hodin. Na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel Kočí sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět zajištěn.

■ ■ VÝTVARNÁ SOUTĚŽ – NÁŠ KOSTEL – NAŠE RODINA

U příležitosti oslav 20 let posvěcení kostela vyhlášíme soutěž pro děti ve třech věkových kategoriích:

- předškolní věk
- mladší školní věk: 1. – 5. třída
- starší školní věk: 6. – 9. třída

Libovolnou výtvarnou technikou ztvárnit na formát A4 nebo A3 nebo trojrozměrně téma soutěže.

Uzávěrka v neděli 18. května, jednotlivé příspěvky odevzdávejte v sakristii a nezapomeňte je označit jménem a věkem dítěte.

■ ■ PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI A MLÁDEŽ

■ Letní přechod Jeseníků

Pondělí 28. 7. – neděle 3. 8. 2014. Zveme mládež od 15 do 20 let na letní přechod Jeseníků. Přihlášky jsou v sakristii nebo na webových stránkách farnosti. Vyplněné je odevzdejte nejpozději do neděle 15. června v sakristii.

Kryštof Suchý

■ Letní dětský farní tábor

Pondělí 18. 8. – pátek 29. 8. 2014. V klášteře ve Vyšším Brodě. Přihlášky jsou v sakristii a na webových stránkách farnosti. Vyplněné odevzdejte nejpozději do neděle 15. června v sakristii.

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2014

Neděle	13. 4.	Květná neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Čtvrtek	17. 4.	Zelený čtvrtek	18.00 – mše svatá adorace v Getsemanské zahradě do 22.00
Pátek	18. 4.	Velký pátek	adorace v Getsemanské zahradě 15.00 – modlitba křížové cesty v kostele 18.00 – obřady Velkého pátku
Sobota	19. 4.	Bílá sobota	8.00 – modlitba breviáře v kostele 8.30 – Effata – pro katechumeny celý den adorace u Božího hrobu do 18.00 20.00 – Velikonoční vigilie
Neděle	20. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	21. 4.	Pondělí velikonoční	9.00, 18.00

Možnost svátosti smíření před Velikonocemi

Středa	9. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Čtvrtek	10. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	11. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	12. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít možnosti svátosti smíření hodinu přede mší svatou během celé Postní doby. Mělo by být v zájmu každého, aby ve Svatém týdnu (po Květné neděli) byl už vyzpovídáný a připravený slavit Velikonoce s čistým srdcem.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Draží bratři a sestry, nechtě tato postní doba najde celou církev disponovanou a ochotnou přinášet těm, kdo žijí ve hmotné, mravní a duchovní bídě, evangelní svědectví, jehož souhrnem je zvěst o lásce milosrdného Otce, připraveného obejmout v Kristu každého člověka. Dokážeme to v té míře, v jaké budeme připodobněni Kristu, který se stal chudým a svou chudobou nás obohatil. Půst je vhodnou dobou k dávání ze svého. Udělá nám dobře, když se budeme ptát, čeho se můžeme zbavit, abychom pomohli druhým a obohatili je svou chudobou. Nezapomínejme na to, že pravá chudoba bolí; nebylo by nic platné dávání bez kající dimenze. Nemám důvěru k almužně, která nic nestojí a která nebolí.

František
Poselství k době postní 2014

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: k.koci@gmx.com
www.farnoststrasnice.cz